

Arrest

nr. 227 931 van 24 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Louis Mettwielaan 9 / 38
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 oktober 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater} - overdrachtsbesluit).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2019 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 24 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Raadpleging van de 'Eurodac'-database leerde dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd in Zwitserland in het kader van een internationaal beschermingsverzoek.

Op 12 september 2019 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse overheden op grond van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening). Dezelfde dag verklaarden de Zwitserse overheden zich akkoord met de overname van verzoeker op grond van artikel 18, lid 1, d), van de Dublin III-verordening.

Verzoeker werd gehoord op 9 september 2019.

Op 14 oktober 2019 nam de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten: naam : H. K. voornaam : D. geboortedatum : 02.03.1994 geboorteplaats : M. nationaliteit : Eritrea die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18§1d) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer H.K., D., hierna de betrokkene, verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben. Op 22/07/2019 meldde de betrokkene zich aan bij onze Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) waarbij hij de intentie kenbaar maakte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 24/07/2019 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit enige reis- of identiteitsdocumenten. Op 09/09/2019 werd de betrokkene bij de DVZ gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierin verklaarde hij in juni 2014 Eritrea over land verlaten te hebben voor Ethiopië waar hij verklaarde ongeveer een maand verbleven te hebben. Vervolgens verklaarde de betrokkene dat hij naar Soedan trok, waar de betrokkene 2 weken zou verbleven hebben. Vanuit Soedan verklaarde de betrokkene met behulp van smokkelaars via Libië (waar hij verklaarde meer dan een week verbleven te hebben) uiteindelijk met de boot Italië bereikt te hebben, waar hij verklaarde het grondgebied van de lidstaten betreden te hebben in augustus 2014. Volgens zijn verklaringen reisde hij vervolgens door naar Zwitserland, waar de betrokkene verklaarde een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben op 09/09/2014. Betrokkene verklaarde in januari 2019 Zwitserland verlaten te hebben en via transit in Frankrijk naar België te zijn gekomen. In juni 2019 werd betrokkene gerepatriëerd van België naar Zwitserland en een paar dagen later stond betrokkene terug in België. Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 10/09/2014 om internationale bescherming vroeg in Zwitserland. Verder konden geen andere resultaten gevonden worden in het Eurodac-systeem of in het VIS-systeem. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op DVZ dd. 09/09/2019 werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij hoopt in België erkend te worden. Betrokkene verklaarde dat hij probeerde het VK te bereiken maar dat het niet lukte. Als bezwaar tegen een overdracht aan Zwitserland voert betrokkene aan dat Zwitserland

hem wil repatriëren naar Eritrea en dat hij bij zijn aankomst in Zwitserland na zijn repatriëring geen opvang kreeg en na 5 dagen terug naar België kwam. De betrokkene verklaarde verder ongehuwd te zijn en geen andere familie- of gezinsleden te hebben in België maar wel een erkende neef in Nederland, een erkende nicht in Duitsland en een erkende neef in Zwitserland. Betreffende zijn gezondheid verklaarde betrokkene in goede gezondheid te verkeren.

Op 12/09/2019 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties. De Zwitserse instanties stemden op 12/09/2019 in met een overdracht van de betrokkene, op grond van artikel 18§1d) van de Verordening (EU) nr. 604/2013. In een eerste tussenkomst dd. 30/09/2019 vraagt de raadsman van de betrokkene de toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 op grond van artikel 3.2 van Verordening (EU) nr. 604/2013 hetgeen een overdracht kan verhinderen op basis van systeemfouten in de betrokken lidstaat. Bovendien wordt aangevoerd dat de betrokkene gedwongen zal worden teruggestuurd naar Eritrea en dat in geval van terugkeer naar Zwitserland daardoor hem bloot zou stellen aan een risico op een behandeling die in strijd zou zijn met artikels 3 en 4 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) en artikel 4 van het EU-Handvest. Er wordt aangevoerd dat de betrokkene tot een bijzondere kwetsbare groep behoort omwille van zijn ervaringen in Eritrea. Er worden twee redenen aangehaald door de raadsman tegen een overdracht aan Zwitserland. Ten eerste wordt verwezen naar het politieke klimaat in Zwitserland ten opzichte van verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten en ten tweede wordt aangevoerd dat betrokkene het risico loopt geen nieuw verzoek in Zwitserland te kunnen indienen omwille van het gebrek aan gratis bijstand van een advocaat. Betrokkene zou psychologisch begeleid worden, waarvoor er door de raadsman van betrokkene op 11/10/2019 ook een attest van psychologe V. L. bij gevoegd wordt. In dit attest wordt vastgesteld dat betrokkene depressieve kenmerken vertoont en wordt er verklaard dat betrokkene psychologisch dient begeleid te worden. Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen (EG) nr. 343/2003 en heden Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen

leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Een loutere vrees om teruggestuurd te worden naar Eritrea volstaat ons inziens dan ook niet als gegronde reden die een overdracht naar Zwitserland kan tegenhouden, temeer omdat deze vrees niet is gebaseerd op de persoonlijke ervaring van betrokkene of een bestaande praktijk. Zelfs indien betrokkene zou aanvoeren dat men er in Zwitserland mee gedreigd heeft om betrokkene terug te sturen naar Eritrea kan dit niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde vrees op basis van persoonlijke ervaring. Betrokkene slaagt er niet in, noch zelf in zijn gehoor, noch in de tussenkomst via zijn raadsman dd. 30/09/2019, gevallen aan te voeren waarbij de Zwitserse autoriteiten daadwerkelijk zijn overgegaan tot gedwongen repatriëring van Eritrese onderdanen terug naar Eritrea die betrokkene zouden kunnen doen concluderen dat de dreigementen van gezagsdragers in Zwitserland daadwerkelijk ook uitvoerbaar zijn en dus zijn vrees gegrond zou kunnen zijn. Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Zwitserland voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Daarnaast dient te worden benadrukt dat Zwitserland dan wel geen lidstaat van de Europese Unie is, maar wel door middel van een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het "Dublin-acquis". Zwitserland ondertekende net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zwitserland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een grondig en individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis". Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België in Zwitserland ingediende verzoek tot internationale bescherming niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Zoals reeds vermeld stemden de Zwitserse autoriteiten in met een terugname van het verzoek van betrokkene op basis van artikel 18§1d). Dit betekent dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene reeds werd afgewezen door de Zwitserse autoriteiten. Dit impliceert bovendien ook dat betrokkene na overdracht aan de Zwitserse instanties in Zwitserland de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zwitserse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland zal dit verzoek wel degelijk inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Zwitserse instanties. Artikel 18§1d) luidt als volgt: "de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18§2 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet afwijzen zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van

verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Indien, zoals het geval bij betrokkene, uitwijzing naar land van herkomst niet mogelijk is, en hun aanvraag reeds werd afgewezen krijgt men in Zwitserland een F-kaart (pagina 102 AIDA-rapport, zie *infra*). Het is hierbij belangrijk te benadrukken dat deze kaart een garantie is dat betrokkene niet kan gedwongen worden om terug te keren naar Eritrea zolang een terugkeer naar Eritrea een schending van verdragsverplichtingen waarvan Zwitserland partij is inhoudt. Concreet wil dit zeggen dat betrokkene zich in een situatie bevindt waarbij hij recht heeft op dergelijke F-kaart en dat zolang een gedwongen terugkeer naar Eritrea een schending inhoudt van het non-refoulement principe betrokkene niet gedwongen kan worden teruggestuurd door de Zwitserse autoriteiten. Hoewel het zo is dat de F-kaarten in Zwitserland momenteel ter discussie staan en dat de verlenging of de toekenning ervan voor verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit bezitten soms voor bijkomende moeilijkheden zorgt doet dit geen afbreuk aan de reële en actuele belemmeringen die Zwitserland verhinderen om over te gaan tot gedwongen repatriëring naar Eritrea.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland dient te worden opgemerkt dat deze geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Zwitserse autoriteiten. Het gaat hier enkel om het feit dat zijn asielaanvraag in Zwitserland zou zijn afgewezen, hetgeen gewoon onlosmakelijk deel uitmaakt van het voeren van een asiel en migratiebeleid. Betrokkene verklaarde geen opvang gekregen te hebben bij zijn terugkomst in Zwitserland maar uit niets blijkt dat betrokkene geprobeerd heeft om een navolgend verzoek in te dienen en dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden verhinderd hebben dit te doen. Bovendien wensen we te benadrukken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene dient tenminste een begin van bewijs te leveren dat concrete omstandigheden betreffende zijn persoon een risico inhouden op een schending van artikel 3 bij een overdracht naar de volgens de dublin-verordening verantwoordelijke lidstaat. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland echter geen concrete gegevens aan betreffende zijn persoon die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor repatriëring naar Eritrea volstaat geenszins omdat deze niet gestoeld is op de persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database over Duitsland (Guillaume Bégert, Adriana Romer, Lucia Della Torre en Cinzia Chirayil, “Asylum Information Database –Country Report – Switzerland”, laatste update op 22.02.2019, hierna AIDA-rapport genoemd) stelt verder ook dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 38, “No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed”). Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek of een verzoek tot revisie (“subsequent application” of “request for re-examination”). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (pagina 54). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang (“reduced material conditions”). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (“Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice”, pagina 65). Bovendien bestaat er noodhulp waarbij personen waarvoor er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd waarbij “these persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress” (pagina 67). We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot

het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Het rapport haalt op pagina 59 enkele elementen aan die wijzen op een veranderde aanpak ten opzichte van Eritreeërs door de Zwitserse autoriteiten. Er wordt melding gemaakt van de gewijzigde criteria die door Zwitserland worden gehanteerd bij de erkenningsprocedure voor verzoekers die verklaren over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Het rapport merkt op dat een illegale exit uit Eritrea op zich niet meer volstaat volgens de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland en dat bijkomende individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Dit maakt Zwitserland een uitzondering in vergelijking met andere Europese lidstaten. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zwitserland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Zwitserland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen noch toont dat aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

In dit kader valt bovendien op te merken dat de betrokkene ervoor koos om zich naar een andere lidstaat te begeven om daar een ander verzoek om internationale bescherming in te dienen terwijl betrokkene van mening lijkt te zijn dat zijn rechten in Zwitserland niet werden gerespecteerd. Het is dus zo dat het Europese asielstelsel voorziet in de mogelijkheid om zich te wenden tot bijvoorbeeld het EHRM indien de rechtsmiddelen binnen een bepaalde lidstaat zouden zijn uitgeput en de betrokkene meent dat een bepaalde beslissing toch een schending inhoudt van de verplichtingen die rusten op de betrokken lidstaat en voortvloeien uit het EVRM. Indien de betrokkene zou aanvoeren niet meer over de vereiste middelen te beschikken om zijn rechtsmiddelen daadwerkelijk te benutten dient bovendien te worden opgemerkt dat uit pagina 25 van het AIDA-rapport (zie supra) blijkt dat toegang tot kosteloze juridische bijstand in de Zwitserse grondwet is ingebed. Bovendien wordt de nood aan juridische bijstand bij de asielprocedure als noodzakelijk geacht in de Zwitserse asielwetgeving. Hoewel er sprake is van praktische moeilijkheden hierbij is sinds maart 2019 een nieuwe wet van kracht die een recht in het leven roept voor kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure (zie p. 26 AIDA-rapport en Hoofdstuk 8 van de wet die kan geconsulteerd worden via volgende link: <https://www.admin.ch/opc/en/classifiedcompilation/19995092/201906010000/142.31.pdf>). Hoewel het AIDA-rapport dus wel erkent dat de toegang tot kosteloze juridische bijstand in de praktijk niet altijd even gemakkelijk toe te passen is geweest, spreekt het rapport hierover eerder in algemene termen en maakt ze geen melding van zwaarwichtige structurele problemen en bovendien dateert de laatste update van een tijdstip voordat de wet met wijzigingen betreffende kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure van kracht was. Bovendien zijn in Zwitserland ook Ngo's actief die verzoekers bijstaan met raad en daad en dus ook juridische informatie verstrekken (zie p. 57 e.v. AIDA-rapport). Er is verder ook geen enkele indicatie in het onderdeel (p. 59 AIDA-rapport) waarbij de specifieke problematiek van verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten wordt toegelicht dat betreffende juridische bijstand zij tot een specifieke kwetsbare groep behoren of dat er sprake is van handelingen van de Zwitserse autoriteiten om deze specifieke doelgroep te verhinderen beroep te kunnen doen op deze bijstand. Het enige dat in het AIDA-rapport als specifieke problematiek wordt behandeld zijn de unieke en bekritiseerde erkenningscriteria die Zwitserland hanteert voor verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten. De bestaande praktische belemmeringen bij de toegang tot juridische bijstand zijn wat ons betreft dan ook geen enkele indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM of van het bestaan van systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hierbij wensen we ook nog te verwijzen naar een uitspraak van de Rechtbank van Den Haag dd. 27/03/2018 (NL18.4174) waar een beslissing werd aangevochten die een verzoeker terugstuurde naar Zwitserland. Het ging hier ook om een verzoeker om internationale bescherming uit Eritrea die de behandeling van zijn verzoek geweigerd werd omdat Zwitserland hiervoor verantwoordelijk was. De verzoeker voerde hier eveneens aan dat een terugkeer naar Zwitserland hem blootstelde aan een risico van refoulement. Ook hier was het oordeel van de Nederlandse rechtbank dat er geen sprake kon zijn van een schending van het Europese recht door de Zwitserse overheden aangezien zij ook partij zijn van de op het asielrecht van toepassing zijnde verdragen en alle voor de verzoeker voorhanden zijnde rechtsmiddelen die een schending hiervan zouden kunnen rechtzetten vanuit Zwitserland niet werden uitgeput. In een tussenkomst dd. 30/09/2019 legt de raadsman van betrokkene de nadruk op de gewijzigde politieke houding ten opzichte van verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te

hebben in Zwitserland en maakt de raadsman gewag van een oneerlijke procedure. We wensen hierbij te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om op zijn minst enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. Tot op heden wordt hiervoor geen enkel element aangehaald. Zoals reeds eerder aangehaald is een loutere verklaring de Eritrese nationaliteit te bezitten of een weigering van een asielaanvraag te hebben ontvangen geen indicatie. Zeker niet omdat Zwitserland geenszins is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers die verklaren Eritrese onderdanen te zijn. Het gaat hier gewoon om verandering van het beleid die mogelijk wel gekarakteriseerd kan worden als een verstrenging in die zin dat er voor de erkenning van verzoekers die beweren de Eritrese nationaliteit te hebben een wijziging in aanpak is gebeurd die geleid heeft tot een minder hoge erkenningsgraad. Verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te hebben en die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indienen zijn desondanks nog steeds dé meest erkende bevolkingsgroep in heel Zwitserland met een erkenningsgraad van meer dan 60% (zie stats AIDA-rapport). De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige schending van artikel 3 EVRM of van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van de dublin-verordening. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Hoewel Zwitserland geen lidstaat is van de Europese Unie, maar door met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het "Dublin-acquis", heeft tot gevolg dat de bepalingen uit Verordening (EU) nr. 604/2013 ook van toepassing zijn op Zwitserland en dat land binden tot het nakomen van de verplichtingen die hieruit voortvloeien. Bovendien wensen we te benadrukken dat de raadsman van de betrokkene in zijn tussenkomst in algemene bewoordingen spreekt over de situatie in Zwitserland maar op geen enkel moment toelicht welk verband met de persoon van de betrokkene precies doet vermoeden dat we ons in een situatie bevinden waar een mogelijke schending van een verdragsbepaling de overdracht naar Zwitserland van betrokkene zou moeten verhinderen. Er wordt geen enkel voorbeeld aangehaald die de vrees om teruggestuurd te worden naar Eritrea gegrond lijkt te maken. Er wordt hier dan ook geen begin van bewijs voor wordt geleverd. Een uitspraak van de RvV dd. 20/06/2019 (arrest n° 222 988) waar een bevel om het grondgebied te verlaten werd geschorst door de Raad doet een uitspraak over gebrekkig onderzoek dat gevoerd werd door de DVZ maar velt geen oordeel over de eigenlijke situatie in Zwitserland. Dat een grondig onderzoek dient te gebeuren naar de toestand in Zwitserland is een zeer juiste bemerking van de Raad maar op geen enkel moment bevestigt de Raad in die uitspraak de schending van artikel 3 EVRM door Zwitserland of bevestigt de Raad het bestaan van systeemfouten in Zwitserland in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Raad vermeldt enkel dat indien gedwongen repatriëringen naar Eritrea zouden plaatsvinden men wel degelijk in een andere situatie terecht komt en de Raad schorste de beslissing omdat DVZ geen blijk gaf onderzocht te hebben of de gewijzigde houding in Zwitserland gevolgen heeft voor de gedwongen terugkeer naar Eritrea, quod non. Meer recente uitspraken van de RvV (zie infra) leggen bovendien ook terecht de nadruk op het resultaat van het deze keer wel gevoerde onderzoek: Gedwongen terugkeer naar Eritrea vindt niet plaats en er zijn geen indicaties dat er iets aan deze toestand lijkt te gaan veranderen. Bovendien wordt door de Raad bemerkt dat uit geen van de aangevoerde argumenten blijkt dat er systeemfouten bestaan in Zwitserland betreffende de procedure of de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat, tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, ertoe

kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen. Hoewel Zwitserland geen lidstaat is van de Europese Unie, maar door met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het “Dublin-acquis”, heeft tot gevolg dat de bepalingen uit Verordening (EU) nr. 604/2013 ook van toepassing zijn op Zwitserland en dat land binden tot het nakomen van de verplichtingen die hieruit voortvloeien. Niettegenstaande het feit dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Zwitserland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Zwitserland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zwitserse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont

evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Zwitserse autoriteiten zullen bovendien op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. We wensen hierbij te benadrukken dat er tot op heden geen concreet voorbeeld voorhanden is van een geval waarbij deze gewijzigde houding ook daadwerkelijk geleid heeft tot gedwongen terugkeer naar Eritrea. Dit temeer omdat, zoals blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand (een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier), er bij afwezigheid van een terugname-akkoord geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland plaatsvinden. Een wijziging in deze toestand lijkt ook niet voorhanden te zijn. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beiden op til is. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door VN-comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017), hetgeen het nog moeilijker heeft gemaakt voor Zwitserland om effectief over te gaan tot (gedwongen) repatriëring naar Eritrea. Het Comité beval hierop namelijk de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (pagina 59-60 van het AIDA-rapport). Het is belangrijk om op te merken dat het in deze zaak om zeer inhoudelijk specifieke gegevens ging en betrekking had op de periode 2014-2016. De betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden. Betreffende de toetsing aan artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht naar Eritrea, wensen we bovendien te benadrukken dat zelfs het EHRM in zijn arrest van 20 juni 2017 (EHRM – M.O. v. Zwitserland met nr. 41282/16) bovendien bevestigde dat een verwijdering naar Eritrea op zich geen schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM. Enkel als in het specifieke geval van de betrokkene kan worden aangetoond dat zoiets daadwerkelijk het geval is, kan men hiertoe besluiten. De betrokkene haalt geen elementen aan betreffende zijn person die zo'n conclusie dwingend maken. Dit arrest was bovendien nog voor de hoopgevende gebeurtenissen van 2018 in Eritrea (akkoorden met de buurlanden na decennia van

afwezige diplomatie en militaire spanningen) die, hoewel ze volgens het World Report 2019 van Human Rights Watch weinig impact hebben gehad op de naleving van de mensenrechten in Eritrea, op zijn minst geen indicatie zijn dat de toestand in Eritrea danig verslechterd is sinds het arrest van het EHRM dat zich nieuwe, zwaarwichtige gronden opdringen die een automatische schending van artikel 3 doen vermoeden bij een uitwijzing naar Eritrea. We wensen hierbij ook extra aandacht te vestigen op de overwegingen van het Hof. Het Hof stelde duidelijk dat men eerst en vooral een beroep moest doen op alle beschikbare rechtsmiddelen binnen de betrokken lidstaat voordat men een vordering bij het EHRM kan instellen. Een aanvoelen of twijfels bij het mogelijk succes ervan doen hieraan geen afbreuk (§87). Het spreekt voor zich dat het Hof hierbij op geen enkel moment spreekt over het indienen van een verzoek in een andere lidstaat als een remedie tegen vermeende schendingen door Zwitserland van het Europese recht. Wij zijn van oordeel dat een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat indienen om een vermeend onrecht (onterecht afgewezen asielaanvraag van de betrokkene) recht te zetten geen onderdeel uitmaakt van het Europese asielcontentieux en niet terug te vinden is in de letter, noch in de geest, van Verordening (EU) nr. 604/2013. Integendeel, het Europese kader voorziet in rechtsmiddelen om vermeend onrecht door een bepaalde lidstaat vast te stellen én recht te zetten. Het is in casu duidelijk dat betrokkene gebruik maakt van de vrijheid die hem werd gegeven in Zwitserland om het land vrijwillig te verlaten om een aanvraag in een andere lidstaat in te dienen en op die manier het vermeende onrecht dat hij aan Zwitserland toeschrijft recht te zetten. Dit gaat voorbij aan de mogelijkheid die bestaat om schendingen van het EVRM door Zwitserland te laten rechtzetten. Nergens in de Dublin-Verordening is er sprake van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat als rechtsmiddel tegen vermeend onrecht door een andere lidstaat. Indien de gewijzigde toestand van de Zwitserse politiek ten opzichte van Eritreeërs leidt tot een schending van het Europese recht dienen handelingen en beslissingen die daar een resultaat van zijn en dus een schending zouden uitmaken van het Europese recht dan ook rechtgezet te worden via de daarvoor voorziene rechtsmiddelen. Het is pas als kan aangetoond worden dat er gevreesd kan worden dat er systeemfouten bestaan in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat men een lidstaat kan verhinderen om een overdracht naar de volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat uit te voeren. De gewijzigde houding inzake het verlenen van internationale bescherming aan Eritreeërs kan op geen enkele manier worden beschouwd als een systeemfout in de zin van bovenvermeld artikel alleen al omdat, zoals hierboven al aangehaald werd, Eritreeërs nog steeds de hoogste erkenningsgraad genieten in Zwitserland van alle nationaliteiten die daar een verzoek om internationale bescherming indienen. Bovendien lijkt er geen voorbeeld voorhanden te zijn van iemand die daadwerkelijk gedwongen werd teruggedreven naar Eritrea, laat staan dat er zulks een systematische praktijk zou bestaan in Zwitserland die een dergelijke vrees zouden kunnen rechtvaardigen. Zo'n systematische aanpak is in de praktijk ook gewoon niet mogelijk aangezien daarvoor een akkoord met Eritrea nodig is. Dergelijk akkoord is in de nabije toekomst niet te realiseren. Dit zal zo blijven zolang er geen wijziging komt in de huidige toestand van zo goed als onbestaande bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea (zie officiële website van de Zwitserse overheid www.admin.ch) die al onbestaande zijn sinds het begin van de onafhankelijkheid van Eritrea.

In dit kader verwijzen we graag ook naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) dd. 15/07/2019 (nr. 224 001) waarbij voor de raad de schorsing van de tenuitvoerlegging werd gevorderd van een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Hier ging de Raad over tot toetsing aan artikel 3 en besloot vervolgens om de vordering te verwerpen. De motieven die de RVV hiervoor aanhaalt vertonen grote gelijkenissen met de concrete situatie van de betrokkene. Zo putte betrokkene bijvoorbeeld niet de rechtsmiddelen uit die hij ter beschikking heeft in Zwitserland, toonde de betrokkene niet aan dat Zwitserland effectief zou overgaan tot de repatriëring van de betrokkene noch dat de weigeringsbeslissing van Zwitserland geen grond vindt in de voorhanden zijnde concrete elementen betreffende zijn persoon. Voor de volledigheid wensen we bovendien ook nog te verwijzen naar verdere en nog meer recente rechtspraak van de RVV (nr. 226 367 en nr. 226 370) op 20/09/2019 en (nr. 226 765 en nr. 226 767) op 26/09/2019. In deze zaken werd eveneens aangevoerd dat verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten en reeds werden afgewezen door de Zwitserse autoriteiten een risico lopen blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending zouden uitmaken van artikel 3 EVRM door een overdracht aan Zwitserland. De Raad vond dat hiervoor geen enkel overtuigend argument werd aangevoerd en legde telkens terecht de nadruk op de nieuwe wet op juridische bijstand en afwezigheid van enige indicatie dat gedwongen terugkeer naar Eritrea realistisch lijkt. Het kan zijn dat er politieke verschillen bestaan tussen verschillende lidstaten en dat de betrokkene achteraf gezien liever had dat zijn verzoek om internationale bescherming in een andere politieke omgeving zou behandeld geweest zijn. Ook hier dienen we te herhalen dat dergelijke keuzemogelijkheid

geen onderdeel uitmaakt van het Europese asiel contentieux. Een verschil in erkenningsgraad tussen verschillende lidstaten is uiteraard op zich geen enkele indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM of van systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op een bepaalde manier omgaat met verzoeken van vreemdelingen die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten houdt op zich geen wettelijke verplichting in voor de Belgische Staat naar elke verzoeker toe die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en die zich op het Belgische grondgebied bevindt. Betreffende het gebrek aan rechten en afwezigheid van toegang tot de arbeidsmarkt en onderwijs verwijzen we naar p. 80 tot 82 van het bovenvermelde AIDA rapport. Daarin staat dat er wel bepaalde voorwaarden en beperkingen worden gesteld aan de toegang tot de arbeidsmarkt voor verzoekers om internationale bescherming waar voorrang wordt gegeven aan Zwitserse onderdanen, maar uit niets blijkt dat het helemaal niet mogelijk is voor verzoekers om internationale bescherming om te werken of dat verzoekers over geen enkele rechten kunnen beschikken. Ook wat het onderwijs betreft wordt inderdaad melding gemaakt van moeilijkheden die verzoekers ondervinden om de weg te vinden naar de bestaande opleidingen in Zwitserland. Echter, deze moeilijkheden zijn niet van dermate zwaarwichtige aard dat ze de betrokkene blootstellen aan omstandigheden die een schending kunnen vormen van artikel 3 EVRM noch tonen ze ons inziens aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. We wensen bovendien te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Verder merken we op dat de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 09/09/2019 verklaarde in goede gezondheid te verkeren. In een tussenkomst van de raadsman van betrokkene wordt aangevoerd dat betrokkene psychologische begeleiding nodig heeft en wordt er verzocht om betrokkene niet vast te houden met het oog op verwijdering. In deze beslissing wordt echter niet ingegaan op de redenen om een betrokkene al dan niet vast te houden, deze zijn het voorwerp van een aparte beslissing tot vasthouding en de voorwaarden om te kunnen concluderen dat er een risico op onderduiken bestaat zijn bovendien in de wet vastgelegd. Met betrekking tot de tussenkomst van de raadsman dd. 11/10/2019 dient te worden opgemerkt dat betrokkene een attest aanbrengt van psycholoog-psychotherapeute V.L. waarin deze stelt dat betrokkene een psychotherapeutische opvolging nodig heeft omwille van zeer een algemeen geformuleerde reden. Met betrekking tot dit document van psychologe V.L., dient er opgemerkt te worden dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Bovendien dient te worden opgemerkt dat hoewel de raadsman van betrokkene over een gedetailleerd rapport spreekt betreft het een rapport dat letterlijk uit één enkele zin bestaat. Verder is het dus bovendien ook zo dat een psychologe bezit niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde. Bijgevolg kan dit verslag niet aanzien worden als een medisch getuigschrift en is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir en kan dit attest van psycholoog-psychotherapeute V.L. aldus niet mee in overweging worden genomen. Buiten de vaststelling dat dit schrijven een weergave bevat van een vaststelling, zegt het bovendien niets over de omstandigheden of de oorzaken van deze vaststellingen behalve een algemene verwijzing naar het verleden. Met betrekking hiertoe, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze niet in overweging wordt genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doet namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Zwitserland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Zwitserland indien dit nodig zou zijn. Betrokkene maakt op geen enkel moment aannemelijk dat hij voor zijn huidige problematiek in Zwitserland al hulp zou gezocht hebben laat staan dat de voorzieningen in Zwitserland dermate structurele tekortkomingen zou vertonen dat betrokkene in omstandigheden zou terechtkomen die een schending van art. 3 EVRM zouden kunnen uitmaken of een teken zouden zijn dat er systeemfouten zijn in de opvangvoorzieningen in Zwitserland in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Verder wensen we betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de

overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin gesteld wordt dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest tevens ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van die asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat in dat verband moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat bovenstaande doet besluiten dat er in het geval van betrokkene gene sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand bij overdracht aan Zwitserland en dat er in de vorm van het "common health certificate" voorzien wordt in de nodige voorzorgsmaatregelen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen of dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Zwitserland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Zwitserland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding zouden kunnen geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Zwitserland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. Het AIDA-rapport stelt ook dat alle verzoekers voor internationale bescherming in Zwitserland wettelijk toegang hebben tot gezondheidszorg, ook in geval van beperkte materiële opvang en beroep kunnen doen op de ziekteverzekering (pagina 83). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Middels het akkoord van 12/09/2019 hebben de Zwitserse instanties te kennen gegeven dat Zwitserland verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene op basis van artikel 18§1d) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM

of artikel 4 van het EU-Handvest of die zouden leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18§1d) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Zwitserse autoriteiten.
(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Nadat verzoeker de ingeroepen beginselen en wetsartikelen theoretische uiteengezet heeft, wijst hij er in zijn verzoekschrift op dat, indien de gemachtigde een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en hij alle elementen die hij wist, dan wel redelijkerwijze had moeten weten, in rekening had gebracht, hij tot een ander besluit zou gekomen zijn, met name dat verzoeker bij een terugkeer naar Zwitserland wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker geeft een samenvatting van de bestreden beslissing.

Hij meent dat een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bestaat omwille van:

- Algemene gebreken in de Zwitserse internationale beschermingsprocedure voor wat betreft de kosteloze juridische bijstand van verzoekers om internationale bescherming, en
- De houding van de Zwitserse overheden met betrekking tot Eritrese verzoekers van internationale bescherming en hun geïsoleerde en ruime bekritiseerde positie in Europese Unie.

Verzoeker zet vervolgens uiteen:

"a) Des défaillances largement documentées de la procédure d'asile suisse au regard de l'assistance juridique gratuite

De la décision attaquée, il ressort que le requérant a déclaré avoir reçu des décisions négatives des autorités suisses, ce qu'il confirme à son conseil. Alors qu'il ressort clairement des rapports internationaux pourtant mentionnés dans la décision attaquée que l'accès à l'aide juridique gratuite peut s'avérer très problématique tant dans le cadre de la procédure de première instance que dans le cadre de la procédure d'appel, la décision attaquée ne mentionne pas si le requérant a été assisté d'un avocat à un quelconque moment de la procédure.

La décision attaquée se contente ainsi d'indiquer que le requérant aura la possibilité d'introduire une nouvelle demande de protection internationale à son arrivée en Suisse, que si le requérant venait à argumenter qu'il ne dispose pas des moyens financiers pour faire un usage effectif des recours légaux, il convient de noter que la constitution suisse consacre l'accès à l'aide juridique gratuite et que de nouvelles modifications législatives entrées en vigueur en mars 2019 accordent le droit à l'aide juridique gratuite durant la procédure d'asile.

La décision attaquée ne permet ainsi pas de vérifier qu'elle a été précédée d'un examen sérieux des circonstances de l'espèce et des questions pertinentes en cause :

- *Le requérant a-t-il pu interjeter appel de la première décision négative reçue avec l'aide d'un avocat?*

- Le requérant a-t-il pu interjeter appel de la seconde décision négative reçue avec l'aide d'un avocat ? Qu'en est-il enfin de la troisième ?

La décision attaquée ne permet pas de vérifier que ces considérations ont effectivement été prises en compte par la partie adverse avant l'adoption de celle-ci alors qu'il s'agit pourtant là d'éléments d'information essentiels au vu des nombreuses critiques contenues dans les rapports internationaux relativement aux difficultés pratiques récurrentes rencontrées en Suisse dans l'accès à l'aide juridique gratuite pour les demandeurs d'asile.

Du dernier rapport AIDA mis à jour en février 2019, il ressort ainsi par exemple ce qui suit :

(...)

« Restrictive practices regarding free legal assistance continued during the first instance procedure as well as during the appeal procedure. During the first instance procedure, generally no state-funded free legal assistance is granted. While the argument within the first instance procedure had often been the lacking necessity of legal representation, in the appeal procedure the dismissal has in general been justified with the lack of merit of an appeal. The merits test is carried out on the basis of the file only, without an oral hearing. These observations were made before the abolition of the necessity test in the Asylum Act in February 2014. There is no comprehensive recent report on how practices have changed since, but the observation concerning the appeal procedure might still be applicable. The practice does not seem to be uniform, as single judges decide on the matter. Furthermore, legal advisory offices have repeated practical difficulties in obtaining access to free legal assistance. For example, legal advisory offices are granted a lower amount than private lawyers. Furthermore, collaborators of legal advisory offices are only recognised as free legal representatives if they work a certain amount of days per week; in one case it was stated that a part-time position of 25% was insufficient. (Nous soulignons) »

Ces informations sont confirmées par le précédent rapport AIDA mis à jour en février 2018 en des termes identiques relativement à la procédure d'asile classique par laquelle a dû passer le requérant. Comme cela ressort par ailleurs clairement du rapport précité, la problématique de l'accès à l'aide juridique gratuite pour les demandeurs d'asile s'étendait – avant les récentes modifications législatives entrées en vigueur en mars 2019 – à l'ensemble des procédures applicables en Suisse :

(...)

Dans une décision du Comité contre la torture de décembre 2018, il apparaît également clairement que les demandeurs d'asile qui n'ont pas les moyens financiers pour se payer le coût d'un avocat peuvent voir leur demande d'assistance judiciaire rejetée et leur recours déclaré irrecevable :

« Vu son manque de moyens financiers, le requérant a demandé une dispense des frais de procédure. Par décision incidente du 22 avril 2016, le TAF a rejeté sa demande, tout en précisant qu'à défaut de paiement d'une avance de frais de 600 francs suisses, le recours serait déclaré irrecevable. Pour arriver à cette conclusion, le TAF a procédé à une appréciation anticipée et sommaire des preuves pour déterminer quelle pourrait être l'issue vraisemblable de la procédure et a révélé que les conclusions formulées dans le recours paraissaient d'emblée vouées à l'échec, celui-ci ne contenant ni arguments, ni moyens de preuve susceptibles, *prima facie*, de remettre en cause le bien-fondé de la décision du SEM.

(...)

Considérant que les conditions légales d'une dispense de paiement des frais de procédure n'étaient pas réunies, le TAF a donc rejeté la demande d'assistance judiciaire totale et a invité le requérant à verser 600 francs en garantie des frais de procédure présumés, faute de quoi le recours serait déclaré irrecevable. Le 17 mai 2016, faute de paiement, le TAF a déclaré le recours du requérant irrecevable. »

De cette décision du Comité contre la torture, il ressort également que la procédure d'asile menée par les autorités suisses était émaillée de plusieurs défaillances :

- Le requérant n'a pas eu le bénéfice d'un conseil juridique au cours de la procédure ;
- Il a été auditionné dans une langue autre que sa langue maternelle en dépit de sa demande expresse à cet égard ;
- Les autorités suisses ont justifié leur décision sur la contestation de l'authenticité des documents produits par le requérant sans que des mesures aient été prises pour en vérifier l'authenticité.

Dans cette décision, le Comité contre la torture conclut ainsi que la Suisse « n'a pas donné la possibilité au requérant de démontrer les risques qu'il encourrait en cas de retour forcé en Erythrée. Le Tribunal administratif fédéral a procédé seulement à une appréciation anticipée et sommaire des arguments du requérant, sur la base d'une remise en question de l'authenticité des documents fournis, mais sans prendre de mesures pour vérifier celle-ci. En outre, l'exigence des frais de procédure, alors qu'il se trouvait dans une situation financière précaire, a privé le requérant de la possibilité de s'adresser à la justice afin de voir son recours examiné par les juges du Tribunal administratif fédéral. Par conséquent, en l'espèce, au vu des renseignements dont il dispose, le Comité conclut que l'absence d'un examen effectif, indépendant et impartial de la décision du SEM d'expulser le requérant constitue un manquement à l'obligation de procédure d'assurer l'examen effectif, indépendant et impartial requis par l'article 3 de la Convention. »

Les problèmes généralisés d'accès à l'aide juridique susmentionnés, ainsi que la lenteur du processus d'asile, ont incité le législateur à modifier la loi sur l'asile suisse. L'article 102f de la loi sur l'asile du 26 juin 1998 prévoit ainsi désormais que : « le requérant dont la demande est traitée dans un centre de la Confédération a droit à un conseil et à une représentation juridique gratuits ». Cette modification législative n'est cependant entrée en vigueur qu'en mars 2019 et s'applique pour l'instant uniquement en « phase test » dans deux villes suisses. Le requérant n'a naturellement pas pu en bénéficier puisqu'il se trouvait déjà en Belgique à cette période.

De ce qui précède, il ressort donc que la procédure d'asile telle que prévue par la législation suisse était affectée de défaillances en matière d'accès à l'aide juridique avant l'introduction de récentes modifications législatives en mars 2019. Si le dossier administratif confirme que le requérant n'a lui non plus pas pu accéder à l'aide juridique gratuite dans le cadre des deux demandes d'asile introduites en Suisse, il convient de remarquer, d'une part, que ces éléments peuvent être confirmés au vu de la situation générale qui prévalait en Suisse, et d'autre part, que les lacunes dont le requérant a été la victime ne pourront pas être régularisées a posteriori en cas de transfert du requérant en Suisse.

Si la loi suisse prévoit effectivement une procédure particulière relative aux demandes multiples à l'article 111c de la loi sur l'asile du 28 juin 1998, le requérant ne sera pas admis dans un centre de la Confédération. Comme l'indique le dernier rapport AIDA, les conditions matérielles d'accueil sont réduites durant la procédure applicable aux demandes d'asile subséquentes (le requérant sera notamment privé de l'assistance sociale) et les demandeurs ne sont pas envoyés dans un centre fédéral:

“ Unlike in the regular procedure, during the examination time of the (subsequent) application, the asylum seeker is not allowed to stay in the reception and processing centres. The application does also not have suspensive effect, but the SEM would grant this effect if it starts examining the application in detail. In practice, the deportation will be suspended pending the first opinion of the SEM on the subsequent application. (Nous soulignons)”

“ Swiss law provides for the restriction of reception conditions during the procedure for subsequent applications or applications for revision or re-examination. Therefore, persons in such procedures are excluded from receiving social assistance (as they are subject to a legally binding removal decision for which a departure deadline has been fixed) and receive only emergency aid for the duration of a procedure. This restriction of reception conditions also applies when the removal procedure is suspended by the competent authority. Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. (Nous soulignons) ”

Dans la décision attaquée, la partie adverse semble indiquer que le requérant pourra bénéficier de l'aide juridique gratuite. Elle se réfère notamment à cet égard aux récentes modifications législatives entrées en vigueur en mars 2019 susmentionnées. La partie adverse omet cependant de préciser que cette nouveauté législative s'applique uniquement au « requérant dont la demande est traitée dans un centre de la Confédération (Nous soulignons) » Sont donc exclus du droit à l'aide juridique gratuite les personnes qui introduisent une nouvelle demande d'asile après avoir vu leur première demande rejetée, comme ce serait le cas du requérant en cas de transfert en Suisse.

Si ces éléments sont confirmés à la lecture du dossier administratif, il convient de conclure que le requérant a été privé du droit à l'aide juridique gratuite pour pouvoir faire appel des décisions négatives d'asile reçues en Suisse), que la situation personnelle du requérant est confirmée par la situation générale décrite dans les rapports précités lesquels font état de défaillances généralisées en matière d'accès à l'aide juridique gratuite qui ont nécessité une intervention récente du législateur suisse afin de

comblent cette lacune, que le requérant n'a cependant pas pu bénéficier de ces dernières modifications législatives et que les défaillances susmentionnées ont impacté de manière définitive son droit de voir sa demande d'asile traitée de manière juste et équitable ainsi que son droit à un recours effectif. Finalement, lesdites défaillances ne pourront pas être réparées a posteriori par l'introduction d'une nouvelle demande d'asile en Suisse, non seulement parce que cette procédure implique la production d'un élément nouveau, mais également parce que le requérant ne pourra pas bénéficier de l'assistance d'un avocat.

Si ces éléments sont confirmés à la lecture du dossier administratif, la partie adverse n'ayant pas tenu compte des éléments susmentionnés, il convient de conclure à la violation de l'article 3 de la CEDH en son volet procédural et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs.

b) De l'attitude des autorités suisses à l'égard des demandeurs d'asile de nationalité érythréenne, une position tout à fait isolée au sein des Etats-membres de l'Union Européenne et largement critiquée

En Suisse, la situation juridique des demandeurs d'asile de nationalité érythréenne a été appréhendée de manière toujours plus restrictive ces dernières années :

□ Le 30 janvier 2017, le Tribunal Administratif Fédéral (TAF) décide que le fait de sortir illégalement d'Erythrée n'entraîne plus la reconnaissance du statut de réfugié ;

□ Le 17 août 2017, le TAF estime que le renvoi en Erythrée est licite et exigible pour certaines catégories de personnes pour lesquelles on estime que le risque d'enrôlement dans le service national peut être exclu (dans une interview donnée au journal Le Temps en avril 2018, Mario Gattiker, secrétaire d'Etat aux migrations confirme la nouvelle politique mise en place à l'égard des ressortissants érythréens) ;

□ Le 10 juillet 2018, le TAF va encore plus loin et conclut, dans un arrêt de principe, à la licéité et à l'exigibilité des renvois, y compris pour les personnes qui risquent d'être enrôlées dans le service national à leur retour .

La Suisse se démarque ainsi de l'ensemble des Etats membres de l'Union européenne puisqu'il s'agit de l'unique pays qui adopte des décisions de renvoi vers l'Erythrée . Cette position tout à fait isolée de la Suisse fait bien évidemment l'objet d'une large critique de la communauté internationale.

□ La position du TAF exprimée dans sa décision du 30 janvier 2017 susmentionnée est ainsi par exemple expressément mentionnée par la Rapporteuse spéciale sur la situation des droits de l'homme en Erythrée dans son rapport du 24 juillet 2017. Dans ce rapport, la Rapporteuse spéciale rappelle avec insistance que les Erythréens ayant quitté illégalement leur pays d'origine risquent d'être détenus dans des conditions inhumaines à leur retour et d'être affectés au réaffectés au service militaire, lequel demeure constitutif d'esclavage :

« 40. Le Tribunal administratif fédéral suisse a évalué la situation des Érythréens qui retournent dans leur pays d'origine de manière un peu différente. Au début de 2017, le Tribunal a estimé, dans sa décision D-7898/2015, qu'en l'absence de tout autre facteur, la Suisse n'accorderait plus le statut de réfugié aux Érythréens qui avaient quitté leur pays d'origine illégalement. Auparavant, le départ illégal d'Erythrée était jugé suffisant pour demander l'asile en Suisse car ceux qui l'avaient fait étaient considérés par les autorités érythréennes comme des traîtres et risquaient une détention de longue durée s'ils rentraient. Selon le Tribunal, la position antérieure ne pouvait plus être maintenue. Dans sa décision, le Tribunal a noté que plusieurs Érythréens vivant en Suisse, dont certains avaient quitté leur pays illégalement, avaient pu, après avoir obtenu le statut de réfugié, retourner en Érythrée pour des visites de courte durée sans être inquiétés. Le Tribunal a jugé que le statut de réfugié ne serait accordé que si les candidats pouvaient étayer leur demande par d'autres facteurs qui pourraient leur valoir d'être considérés comme indésirables par les autorités érythréennes.

41. Dans ce contexte, la Rapporteuse spéciale réitère ses constatations antérieures, également reflétées dans les rapports de la Commission d'enquête, selon lesquelles les autorités érythréennes considèrent ceux qui quittent l'Erythrée sans visa de sortie comme étant « dans l'illégalité ». Ceux à qui le visa de sortie est refusé sont considérés comme des insoumis ou des déserteurs, ainsi que des opposants politiques assimilables à des traîtres. Si elles rentrent, ces personnes peuvent être détenues dans des conditions inhumaines et risquent fort d'être affectées ou réaffectées à la formation et au

service militaires, ce qui demeure constitutif d'esclavage et de travail forcé. En outre, ainsi que l'a indiqué le Bureau européen d'appui en matière d'asile, les rapatriés potentiels ne peuvent pas tous régulariser leur situation avec les autorités érythréennes. Comme l'a signalé la Commission d'enquête, les Érythréens à l'étranger doivent signer un formulaire de demande de services d'immigration et de citoyenneté pour régulariser leur situation avant de pouvoir solliciter des services consulaires. En signant ce formulaire, les individus reconnaissent qu'ils « regrettent d'avoir commis une infraction en n'accomplissant pas le service national » et qu'ils sont « prêts à accepter une sanction appropriée en temps voulu ». Une telle procédure donne carte blanche aux autorités pour infliger des peines arbitraires. »

□ La position du TAF exprimée dans sa décision du 17 août 2017 susmentionnée a également été mentionnée dans le dernier rapport de la Rapporteuse spéciale sur la situation des droits de l'homme en Erythrée du 25 juin 2018. La rapporteuse, qui constate clairement dans ce rapport qu'aucun progrès n'a été réalisé en Erythrée depuis le précédent rapport de 2016, pointe spécifiquement la Suisse du doigt en ces termes :

« 99. En Suisse, les Érythréens continuent de constituer le groupe le plus important de demandeurs d'asile et leur situation a suscité une grande attention de la part du public. Suite à sa décision de février 2017, le Tribunal administratif fédéral suisse a adopté une deuxième décision en août 2017, par laquelle il a conclu que les Érythréens ayant effectué le service national érythréen ne courraient pas nécessairement le risque d'être rappelés ou punis s'ils retournaient dans leur pays.

100. Au début de 2018, le Secrétaire d'État aux migrations suisse a décidé de réexaminer le statut de résident provisoire de 3 000 Érythréens, l'objectif final étant d'organiser leur retour au pays s'ils n'obtenaient pas un accord de réadmission. La Rapporteuse spéciale est pleinement consciente des pressions considérables qui s'exercent au niveau national pour réduire le nombre important de demandeurs d'asile érythréens en Suisse. Cependant, ces personnes, parmi lesquelles figurent de nombreux enfants non accompagnés, fuient une situation catastrophique en matière de droits de l'homme, et un changement de politique concernant leur accès à la protection serait difficile à justifier en l'absence d'évolution significative sur le terrain. »

Il convient également de noter que cet arrêt du TAF a été porté devant le Comité contre la Torture.

□ Finalement, l'arrêt du TAF du 10 juillet 2018, a lui aussi, fait l'objet de vives critiques. Par exemple, dans un communiqué de presse, l'OSAR parle d'un « arrêt négligent » qui met en péril la notion de protection inhérente au droit d'asile .

Il ressort de rapports indépendants des droits de l'homme et des informations susmentionnées que le revirement politique opéré par la Suisse n'est pas conforme aux informations disponibles sur la situation en Erythrée, lesquelles ne permettent aucunement de conclure à une amélioration de la situation des droits de l'homme dans ce pays. Dans une décision du Comité contre la torture de décembre 2018, le Comité conclut ainsi par exemple que « le renvoi du requérant en Erythrée constituerait une violation de l'article 3 de la Convention » .

Du dernier rapport AIDA, il ressort également clairement que la Suisse est le seul pays de l'Union européenne à adopter des décisions de retour en Erythrée :

“In June 2016, the SEM changed its policy regarding Eritrea. It stated that persons who left Eritrea illegally and had previously never been called to the military service, exempted from military service, or released from military service, will no longer be recognised as refugees. In January 2017, the Federal Administrative Court also changed its practice and ruled that the illegal exit of Eritrea can no more, in itself, justify the recognition of refugee status and that additional individual elements are required. Confirming a more restrictive approach regarding Eritrean cases, the Court subsequently found, in August 2017, that the return of Eritrean nationals could not be generally considered as unreasonable. Thus, noting that the situation in Eritrea has improved significantly since 2005, the Court estimated that persons whose asylum request was rejected and who have already done their military service as well as those who “settled” their situation with the Eritrean State and benefit from the status of so-called “diaspora member”, were not under the threat of being convicted or recruited for the national service. (...)

This practice change has been criticised by the Swiss Refugee Council and others, as it does not seem justified by the current country of origin information (COI) or the difficulty to obtain reliable COI. In December 2018, the United Nations Committee against Torture ruled that the expulsion of an Eritrean

national would constitute a violation of Article 3 of the Convention. Following a negative decision taken by the SEM, the Federal Administrative Court had declared the appeal filed doomed to failure, by a single-judge procedure. It had thus required the payment of an advance fee of 600 CHF despite the claimant's proven indigence. The Committee considered that the examination carried out under this procedure was anticipated and summary, whereas the complainant's allegations were plausible, particularly in view of the disastrous human rights situation in Eritrea. "

De la décision attaquée, il n'apparaît ainsi pas que la partie adverse ait tenu raisonnablement compte des informations susmentionnées et de la pratique unique des autorités suisses, pourtant largement critiquée, tant par les organisations indépendantes des droits de l'homme que par les Nations Unies.

Dans la décision attaquée, le partie adverse se contente de considérer que bien que le taux de reconnaissance des érythréens soit moins haut en Suisse que dans d'autres pays européens, les érythréens restent le groupe de population bénéficiant du plus haut taux de reconnaissance en Suisse, de sorte qu'il ne saurait pas être question de défaillances systémiques.

D'une analyse comparative de différents rapports AIDA par pays (voir pièce 4), il ressort que le taux d'octroi de protection internationale accordé aux Erythréens est absolument unique en Suisse (61,7 %) et se distingue très largement de l'ensemble des pays européens :

Pays	Taux de reconnaissance
Belgique	91,5 %
France	81,8 %
Portugal	100 %
Slovénie	100 %
Royaume-Uni	93,01 %
Suède	83 %
Malte	95,3 %
Allemagne	93,8 %
Pays-Bas	99 %

Les taux de reconnaissance des autres pays européens avoisinent les mêmes chiffres et aboutissent à un résultat moyen de plus de 92 % de reconnaissance.

Cette différence de plus de 30 % dans le taux d'octroi de protection entre la Suisse et les autres Etats-membres de l'Union européenne est tout à fait exceptionnelle et est d'autant plus regrettable s'agissant d'un pays connu pour les violations flagrantes et généralisées des droits de l'homme qui y sont perpétrées.

Vu la position tout à fait unique de la Suisse au sein des Etats-membres de l'Union européenne, par ailleurs largement critiquée, tant par les organisations indépendantes des droits de l'homme que par les Nations Unies, le requérant apporte – avec l'ensemble des informations susmentionnées – un début de preuve de l'existence de graves défaillances dans la procédure d'asile en Suisse et du risque de violation au regard de l'article 3 de la CEDH.

En cas de décision de transfert, il appartient à l'autorité administrative de mener une enquête approfondie sur le risque de violation de l'article 3 de la CEDH, en particulier au regard des modifications, juridiques, législatives ou politiques, opérées dans le pays vers lequel le requérant sera transféré.

La partie adverse est ainsi tenue de mener une enquête approfondie et actualisée lorsqu'elle est confrontée à un risque de violation de l'article 3 de la CEDH et de lever ainsi tout doute raisonnable, quod non en l'espèce.

Il apparaît ainsi que la partie adverse a violé l'article 3 de la CEDH dans son volet procédural."

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari

2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3, van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

In casu kan verzoeker *prima facie* niet worden gevolgd waar hij betoogt dat geen degelijk en rigoureuus onderzoek werd gevoerd naar de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht, zowel in het licht van zijn eigen specifieke situatie als in het licht van de situatie van Eritrese Dublin-terugkeerders in Zwitserland.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de algemene situatie voor Dublinterugkeerders in Zwitserland heeft onderzocht aan de hand van verschillende actuele en betrouwbare bronnen, zoals: het AIDA-rapport, laatste *update* van 22 februari 2019, het rapport *Observatoire Romand* van 2018, de beslissing van december 2018 van het VN-Comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017) en pertinente rechtspraak van het EHRM, meer bepaald de zaak *MO t. Zwitserland* nr. 41282/16. De gemachtigde beperkt zich bovendien niet tot een verwijzing naar de aangehaalde rapporten en rechtspraak, maar heeft ze *prima facie* ook onderworpen aan een diepgaand onderzoek. De gemachtigde is op basis daarvan tot een genuanceerde beoordeling gekomen van de situatie van Dublin-terugkeerders uit Eritrea in Zwitserland, in het bijzonder wat de toegang tot de asielprocedure en de opvangcentra betreft, waarna wordt geconcludeerd dat de situatie ter plaatse niet strijdt met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Ook heeft hij oog gehad voor de gewijzigde politiek van de Zwitserse asielinstanties en de gevolgen daarvan voor wat betreft het risico op een schending van het non-refoulementbeginsel en de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Het komt aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze beoordeling niet deugdelijk is.

In eerste instantie blijkt dat de gemachtigde uit het voormelde AIDA-rapport heeft afgeleid dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, ook niet wanneer een eerder verzoek al werd afgewezen, in welk geval een navolgend verzoek zal kunnen worden ingediend of een verzoek tot revisie. Zwitserland stemde ook uitdrukkelijk in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, §1, d, van de Dublin III-verordening. Verzoeker toont niet aan dat indien hij dat zou wensen, hij geen volgend beschermingsverzoek zou kunnen indienen. Hoe dan ook blijkt uit de verklaringen van verzoeker tijdens zijn Dublingehoor dat hij reeds 5 jaar in Zwitserland in een opvangcentrum zowel in Kiyaso als in Zurich heeft verbleven en reeds drie procedures heeft doorlopen in 2016, 2017 en 2018. Verzoeker maakte geen gewag van problemen bij het indienen van een beschermingsverzoek of bij het verloop ervan.

Er blijkt verder uit de bijgebrachte informatie niet dat de Zwitserse autoriteiten verzoeken om internationale bescherming niet aan een grondig onderzoek onderwerpen. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat: “Zwitserland ondertekende net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zwitserland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een grondig en individueel onderzoek en dat het de

vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het “Dublin-acquis”. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België in Zwitserland ingediende verzoek tot internationale bescherming niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.”

De gemachtigde benadrukt dat de Zwitserse autoriteiten verzoeker niet zouden afwijzen zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. Verzoeker verklaarde dat hij reeds driemaal een negatieve beslissing heeft gehad volgend op een beschermingsverzoek. Toch kan de Raad louter uit deze herhaalde weigeringen tot het toekennen van internationale bescherming niet op zich afleiden dat het onderzoek niet op een gedegen wijze is gebeurd.

Verzoeker wijst verder op problemen met betrekking tot de kosteloze juridische bijstand hetgeen een uitgebreide tekortkoming van de Zwitserse asielprocedure uitmaakt. Hij verwijst daarbij naar relevante passages uit het AIDA-rapport en naar de beslissing van het VN Comité tegen foltering van december 2019.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde met deze bronnen heeft rekening gehouden en de toegang tot kosteloze juridische bijstand heeft onderzocht. Zij motiveert als volgt:

“Indien de betrokkene zou aanvoeren niet meer over de vereiste middelen te beschikken om zijn rechtsmiddelen daadwerkelijk te benutten dient bovendien te worden opgemerkt dat uit pagina 25 van het AIDArapport (zie supra) blijkt dat toegang tot kosteloze juridische bijstand in de Zwitserse grondwet is ingebed. Bovendien wordt de nood aan juridische bijstand bij de asielprocedure als noodzakelijk geacht in de Zwitserse asielwetgeving. Hoewel er sprake is van praktische moeilijkheden hierbij is sinds maart 2019 een nieuwe wet van kracht die een recht in het leven roept voor kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure (zie p. 26 AIDA-rapport en Hoofdstuk 8 van de wet die kan geconsulteerd worden via volgende link: <https://www.admin.ch/opc/en/classified-compilation/19995092/201906010000/142.31.pdf>)).

Hoewel het AIDA-rapport dus wel erkent dat de toegang tot kosteloze juridische bijstand in de praktijk niet altijd even gemakkelijk toe te passen is geweest, spreekt het rapport hierover eerder in algemene termen en maakt ze geen melding van zwaarwichtige structurele problemen en bovendien dateert de laatste update van een tijdstip voordat de wet met wijzigingen betreffende kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure van kracht was. Bovendien zijn in Zwitserland ook Ngo's actief die verzoekers bijstaan met raad en daad en dus ook juridische informatie verstrekken (zie p. 57 e.v. AIDArapport). Er is verder ook geen enkele indicatie in het onderdeel (p. 59 AIDA-rapport) waarbij de specifieke problematiek van verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten wordt toegelicht dat betreffende juridische bijstand zij tot een specifieke kwetsbare groep behoren of dat er sprake is van handelingen van de Zwitserse autoriteiten om deze specifieke doelgroep te verhinderen beroep te kunnen doen op deze bijstand. Het enige dat in het AIDA-rapport als specifieke problematiek wordt behandeld zijn de unieke en bekritiseerde erkenningscriteria die Zwitserland hanteert voor verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten. De bestaande praktische belemmeringen bij de toegang tot juridische bijstand zijn wat ons betreft dan ook geen enkele indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM of van het bestaan van systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

Met zijn betoog weerlegt verzoeker niet dat het AIDA-rapport slechts in algemene termen spreekt over praktische obstakels in de toegang tot kosteloze juridische bijstand. De gemachtigde oordeelt terecht dat het algemene gegeven dat omwille van praktische belemmeringen de kosteloze juridische bijstand met moeite (*‘with difficulty’*) toegankelijk is, op zich nog geen indicatie inhoudt van systeemfouten of van een mensenrechtenschending.

Verzoeker wijst erop dat hij negatieve beslissingen van de Zwitserse overheden ontving. Hij verwijt de gemachtigde dat deze niet is nagegaan of verzoeker tijdens zijn doorlopen beschermingsprocedures, zowel in eerste aanleg als in beroep, in Zwitserland werd bijgestaan door een advocaat.

Vooreerst meent de Raad dat het veeleer aan verzoeker toekomt, nu hij inderdaad reeds verschillende procedures heeft doorlopen, om zich niet te beperken tot het poneren van vragen en algemene hypothesen maar deze zelf te betrekken op zijn persoonlijke ervaringen. Noch uit het verzoekschrift,

noch uit de verklaringen van verzoeker tijdens het Dublingehoor, blijkt dat verzoeker tijdens zijn drie procedures in Zwitserland niet zou zijn bijgestaan door een advocaat, noch blijkt dat verzoeker moeilijkheden heeft ervaren in de toegang tot kosteloze rechtsbijstand, tot de beschermingsprocedure of geen effectieve toegang had tot een rechter. Verzoeker legt geen enkele concrete verklaring in die zin af. Bijgevolg kan de Raad niet zonder meer aannemen dat de weigeringsbeslissingen die verzoeker stelt gekregen te hebben te wijten zijn aan het gebrek aan toegang tot kosteloze rechtsbijstand in Zwitserland. Verzoeker antwoordde tijdens het Dublingehoor op de vraag of hij redenen heeft om zich te verzetten tegen zijn overdracht naar Zwitserland dat hij niets meer wil horen over Zwitserland omdat ze hem willen repatriëren naar Eritrea. Hij vervolgde dat hij geen opvangcentrum meer kreeg en al eens overgedragen werd naar Zwitserland en na 5 dagen is teruggekeerd. Hij erkende evenwel ook in het gehoor dat hij er voorheen 5 jaar heeft verbleven en in twee opvangcentra heeft verbleven, ongeveer een week in Kiyaso en daarna in Zurich en dat hij in die periode drie beschermingsverzoeken indiende die werden afgewezen. Hij heeft echter niet gewezen op een problematisch verloop van de procedure of op een gebrek aan rechtsbijstand en een gebrek aan een effectief rechtsmiddel, doch enkel op een voor hem problematische uitkomst van de drie procedures en op het feit dat hij de laatste keer geen opvang meer kreeg. Verzoeker preciseerde in het gehoor evenwel zelf dat hij na 5 dagen is teruggekeerd naar België, zodat verzoeker zelf weinig tijd heeft geboden aan de Zwitserse instanties om wederom in (nood)opvang te voorzien.

Verzoeker kan in deze omstandigheden bijgevolg bezwaarlijk voorhouden dat hij slachtoffer is geweest van lacunes in de toegang tot de kosteloze rechtsbijstand die niet *a posteriori* geregulariseerd kunnen worden bij overdracht naar Zwitserland of dat hem het recht op kosteloze rechtsbijstand is ontnomen.

Verzoeker stelt dat wanneer hij bij terugkeer naar Zwitserland een volgend beschermingsverzoek indient, hij geen toegang zal hebben tot een federaal opvangcentrum maar enkel recht zal hebben op noodhulp. Uit het AIDA-rapport blijkt dat deze noodhulp wordt verstrekt vanuit de kantons (p. 65).

Verzoeker stelt verder dat uit de nieuwe wetgeving van 2019 kan afgeleid worden dat hij geen toegang zal hebben tot kosteloze rechtsbijstand daar de nieuwe wetgeving enkel van toepassing is op verzoekers die zich in een federaal centrum bevinden, de wetswijziging nog maar recent in voege is getreden en zich enkel in een testfase bevindt in twee Zwitserse steden. Wat betreft het feit dat dit beleid van gratis kosteloze rechtsbijstand in de federale centra relatief recent is, kan de Raad enkel vaststellen dat dit ten goede is gekomen aan de rechtsbescherming van verzoekers van internationale bescherming in Zwitserland die zich in die federale centra bevinden. Het feit dat dit nieuwe systeem op het ogenblik van het uitbrengen van het AIDA-rapport zich nog in een testfase bevond in twee centra, doet hier geen afbreuk aan en men kan redelijkerwijs aannemen dat, nu ondertussen de wetswijziging in voege is gekomen, dit systeem niet langer zal beperkt blijven tot een testfase in twee federale centra, doch van toepassing is in alle federale centra.

Verzoeker staft het gegeven dat men enkel recht heeft op gratis juridische bijstand in een federaal centrum door de relevante bepalingen uit die Zwitserse wet te voegen aan het verzoekschrift. Dit standpunt vindt inderdaad grondslag in die aangehaalde wetsartikelen en in het AIDA-rapport. De Raad leest evenwel in het AIDA-rapport (p. 55) dat in die gevallen van volgende verzoeken hulp kan worden gevraagd aan de juridische adviesdiensten in de kantons bij het doorlopen van een procedure in het kader van een volgend verzoek. De juridische bijstand vanuit de kantons is weliswaar afhankelijk van hun capaciteit en hun inschatting van de reële slaagkans van het volgend verzoek, maar dit gegeven vormt op zich nog geen indicatie van systeemfouten of van een mensenrechtenschending. Verzoeker gaat in het verzoekschrift ook niet verder in op deze bijstand van juridische adviesdiensten.

Hoe dan ook kan moeilijk aangenomen worden dat het louter ontbreken van gratis juridische bijstand de drempel bereikt om te worden beschouwd als een systeemfout die *ipso facto* kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Immers, hoewel Zwitserland hier niet door gebonden is, blijkt uit artikel 20, lid 3, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn) dat in bepaalde situaties de lidstaten kunnen afwijken van het principieel recht op gratis juridische bijstand, wanneer het beroep van de verzoeker volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft. In de Dublin III-verordening staat een soortgelijke bepaling in artikel 27, 6, tweede lid aangegeven.

De bestreden beslissing motiveert verder dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Zwitserland, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de asielprocedure (p. 38 “*No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed*”). De Zwitserse wetgeving voorziet ook in een specifieke procedure voor volgende verzoeken (AIDA-rapport, p.54).

Voorts blijkt dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over de wijziging in aanpak van verzoeken om internationale bescherming die worden ingediend door Eritrese onderdanen, maar van oordeel is dat dit niet leidt tot de conclusie dat er sprake is van structurele tekortkomingen op het vlak van de procedures inzake asiel en internationale bescherming. De gemachtigde steunt hierbij op het feit dat Zwitserland niet is overgegaan tot een systematische weigering van verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen en stipt aan dat de minder hoge erkenningsgraad niet afdoet aan de vaststelling dat Eritreeërs in Zwitserland nog steeds de meest erkende bevolkingsgroep uitmaken, met een hoge erkenningsgraad. Een verschil in erkenningsgraad is op zich geen indicatie van mogelijke systeemfouten of van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM, zo stelt de gemachtigde ook.

Verzoeker voert aan dat er een verschil van 30% is met de erkenningsgraad in andere lidstaten wat uitzonderlijk is en volgens verzoeker wel een begin van bewijs van systeemfouten.

De Raad wijst er evenwel op dat elk beschermingsverzoek op individuele basis, rekening houdend met het profiel van de betrokkene, moet worden behandeld. Bijgevolg kan op basis van het gegeven dat er een verschil van 30% is met de erkenningsgraad in andere lidstaten, niet worden besloten dat er *in casu* systeemfouten aanwezig zijn in de Zwitserse asielprocedure. Er kan geen abstractie gemaakt worden van het feit dat verzoeker reeds drie procedures heeft doorlopen in Zwitserland. Hij toont niet aan dat deze procedures niet op een ernstige wijze werden onderzocht. De gemachtigde wijst eveneens op het arrest *MO t. Zwitserland* nr. 41282/16 van 20 juni 2017. De Raad kan niet voorbijgaan aan dit arrest waarin het Hof in die specifieke zaak van mening was dat de verzoeker, eveneens een Eritrese man die de leeftijd had om onderworpen te worden aan de dienstplicht, geen risico liep op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Eritrea. Het Hof wees op de door de nationale instanties vastgestelde discrepanties in de verklaringen van verzoeker, op de subsidiaire rol van het Hof bij de beoordeling van de geloofwaardigheid en sprak het vertrouwen uit in het onderzoek dat werd gevoerd door de nationale Zwitserse instanties. Het Hof stipt evenwel aan dat volgens verscheidene rapporten over Eritrea iemand die wordt beschouwd als deserteur misschien wel in de mogelijkheid is om bestraffing in de vorm van gevangenschap en mishandeling te vermijden, maar dat hij of zij hoogstwaarschijnlijk wel zich opnieuw zal moeten onderwerpen aan de dienstplicht die kan beschouwd worden als in strijd met de artikelen 3 en 4 van het Verdrag. Het Hof moedigt de verzoeker aan een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Het Hof oordeelde dat die verzoeker niet alle nationale mogelijkheden had uitgeput. Daarnaast stelde het Hof in dit arrest dat niet elke verwijdering naar Eritrea per definitie een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt en dat zulks nog steeds in elk specifiek geval moet worden aangetoond. Tot slot stelt het Hof in de zaak *MO* dat indien een nieuw beschermingsverzoek opnieuw door de Zwitserse instanties zou worden verworpen, hij nog steeds opnieuw een procedure bij het Hof kan opstarten. De Raad is dan ook naar analogie van oordeel dat verzoeker ook vanuit Zwitserland, indien nodig, een procedure bij het EHRM kan opstarten.

In de mate dat verzoeker in het middel aanvoert dat hij na een overdracht aan Zwitserland het risico loopt op een gedwongen verwijdering naar Eritrea, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat hiervan actueel geen sprake kan zijn. Zo blijkt uit het rapport van het *Observatoire Romand* dat er bij gebreke aan een terugname-akkoord met Eritrea geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland kunnen worden uitgevoerd. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beide staten in de maak zou zijn, nu de bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea onbestaande zijn sedert de onafhankelijkheid van Eritrea. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door het VN-Comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017). Het Comité beval de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (AIDA-rapport p. 59-60), zodat gedwongen verwijderingen naar Eritrea momenteel zeker niet aan de orde zijn. De bestreden beslissing wijst er ook nog op dat er geen voorbeelden voorhanden zijn van gedwongen verwijderingen door Zwitserland naar Eritrea.

De Raad is in deze omstandigheden van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een eventuele schending van het non-refoulementbeginsel niet zou kunnen aanklagen bij de bevoegde instanties, bij dit VN-Comité tegen foltering of bij het EHRM, zoals overigens ook in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Ook al heeft de Raad begrip voor de kritische bemerkingen van verzoeker omtrent het Zwitserse asielbeleid aangezien moeilijk kan ontkend worden dat het Zwitsers beleid inderdaad vrij “uniek” is in Europa aangaande Eritrese onderdanen, dan nog kan om de voormelde redenen *prima facie* niet aangenomen worden dat er in Zwitserland actueel sprake zou zijn van dermate structurele of systemische tekortkomingen dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens een gedwongen (indirecte) verwijdering naar Eritrea aan de orde is, of dat hij dat niet zou kunnen aanklagen bij de bevoegde instanties, bij het VN- Comité tegen foltering of bij het EHRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gemachtigde op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft geconcludeerd dat *“de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”* Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet.

Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan *prima facie* niet worden vastgesteld.

Het middel is niet ernstig.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen, aangezien niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES